

*Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čisti.
(Janovo evangelium 13, 3-11)*

Kdo obstojí před živým Bohem?

Povím vám to příběhem. Za doby Soudců se v Izraeli stalo, že lid Boží prohrál a přišel o jednu věc. Důležitou věc. Pán Bůh totiž kdysi mluvil skrze věci. Až dnes mluví ke všem skrze svoje slovo. Ta věc, to byla truhlička ze dřeva, která byla silně pozlacena. Navrchu měla zlaté víko. A bylo to něco jako trůn pro Hospodina. Filištiní se tomu smáli a bez ohledu na toho Hospodina chtěli Izraelitům vyjádřit nadřazenost. Nastěhovali tu almárku do chrámu svého boha. Socha, tedy ten *pámbů* na to moc špatně doplatil. Skončil celý polámaný a nikdo nevěděl, jak se to stalo. Ale co dřevěný *pámbů* Filištinů, ale oni sami popadali do postelí a byli strašně nemocní. Stěhovali truhlu z města do města, ale všude to bylo stejné. Nemoc, smrt. Najali si tedy věštcy, aby jim pověstil, co mají dělat. Radil jim, aby ten trůn honem poslali zpět. Naložili jej tedy na vůz a vyhnali bez kočího směrem k Izraelitům. Ti když truhlu uviděli, měli náramnou radost a tak kolem ní skákali, až se někteří z nich s pocitem majitelů, vítězů a nevím čeho – podívali dovnitř. A tu je Hospodin – zabil. Nakonec říkali: „*Kdo může obstát před Hospodinem, tímto svatým Bohem?*“ (1. Samuelova kniha 6, 20)

A tu jsme u čteného evangelia. Nezáleží na tom, jak se Petr či někdo z nás cítíme. Záleží na tom, jak to s námi vůči Pánu Bohu doopravdy je. Zda Boha vlastníme, či jsme jeho vlastnictvím. Zda jej posloucháme či musí sloužit našim nápadům. Jsme v období, ve kterém Pán Bůh myje naše srdce. Vytrvale napravuje vše, čím jsme naše vztahy pokazili.

*Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt.
Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti.
Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronářikal.
Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru.
Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se
Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.
Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt.
I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne.*

Žalm 32, 1-6